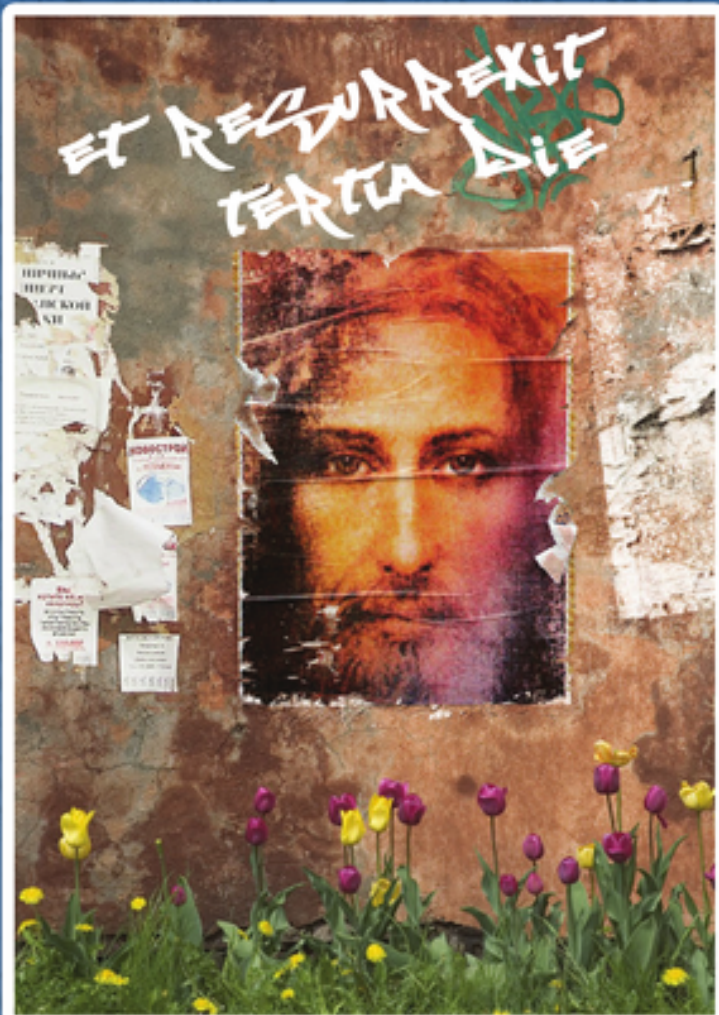

PIÁR FUTÁR

Nem szükséges, hogy én írjak
verset, de így látszik szüksé-
ges, hogy vers irassék külön-
ben meggyőzőlne a világ
jónak.

A KÖLTÉSZET LAPJA

Akarsz-e játszani?

Tizenhetedik születésnapomra egy Kosztolányi-kötetet kaptam édesapámtól. Pont Kosztolányit. Pont tőle.

Nem értettem. Ő nem szokott külön ajándékot adni. Én nem szoktam verseket olvasni.

Miért? Évekkel később kérdeztem meg tőle. A válasz csak annyi volt: „Akarsz-e játszani? Olvasd el, majd megtudod!”

Addigra persze már elolvastam előlről hátra, majd hátulról előre, majd sokszor-sokszor össze-vissza, szemezgetve, egyszer-egyszer a polcra leemelve. Magamtól is sejtettem, hogy ott kell rejlenie a válasznak.

Később folyamatosan vettem az újabb és újabb versesköteteket. Egy Pilinszkyt, egy Baka Istvánt, egy Nemes Nagyot, egy Szabó Évát, egy Dsidát, egy Fodor Ákost, egy... hátha azokból majd választ kapok.

Már nem ezt a választ keresve olvasok. Talán ez maga a válasz. Mégis, ha enyémnek érzek egy verset, mindig eszembe jut: vajon erre gondoltál?

Miért kaptam pont Kosztolányit? Én nem tudtam megfejteni. Ő pedig már Kosztolányival együtt borozgatva mosolyog az én hajnali részegségemen, az énekemen a semmiről.

Jusztinné Nedelkovics Aliz

Kosztolányi Dezső: Akarsz-e játszani

A játszótársam, mondd, akarsz-e lenni,
akarsz-e mindig, mindig játszani,
akarsz-e együtt a sötétbe menni,
gyerekszívvél fontosnak látszani,
nagykomolyan az asztalfőre ülni,
borból-vízből mértékkel tölteni,
gyöngyöt dobálni, semminek örülni,
sóhajtván rossz ruhákat ölteni?
Akarsz-e játszani mindent, mi élet,
havas telet és hosszú-hosszu őszt,
lehet-e némán teát inni véled,
rubin-teát és sárga páragózt?
Akarsz-e teljes, tiszta szívvel élni,
hallgatni hosszan, néha-néha félni,
hogy a körúton járkál a november,
az utcaseprő, szegény, beteg ember,
ki füttyűrész az ablakunk alatt?
Akarsz játszani kígyót, madarat,
hosszú utazást, vonatot, hajót,
karácsonyt, álmot, mindenféle jót?
Akarsz játszani boldog szeretőt,
színelni sírást, cifra temetőt?
Akarsz-e élni, élni mindörökkön,
játékban élni, mely valóra vált?
Virágok közt feküdni lenn a földön,
s akarsz, akarsz-e játszani halált?

Készítette: Molnár H. Magor

IMPRESSZUM PIÁR FUTÁR – A szegedi piaristák lapja – Megjelenik egy tanévben négyszer – Lapengedély száma: 2.2.4/1513/2003. – Kiadó: Dugonics András Piarista Gimnázium – Felelős kiadó: Jusztinné Nedelkovics Aliz igazgató – Szerkesztők: Bali Erika, Boga Szabolcs, Boldog Zoltán, Csikos Barna, Diallo Alina, Finsztál Zsófi, Hidegkuti Ádám, Ivánkovits Marcell, Juhos Lili, Kovács Rebeka, Körmendi Zoltán, Magyar Mihály, Mátó Viktória, Muhari Márton Manó, Ökrös Cintia, Papp Bence, Priváczi-Juhász Laura, Sári Bertalan, Soós Izabella és Venk Dániel – Szerkesztőség: 6724 Szeged, Bálint Sándor u. 14. – Email: piarfutar@szepi.hu – Kizárólag belső terjesztésre. NYOMÁS E-press Nyomdaipari Kft., Szeged, Kossuth L. sgt. 72/B.

Így írtak ők – Avagy itt már mindenki Petőfi Sándor?

A magyaros munkaközösség a 2017/2018-as tanévben is meghirdette vers- és novellairó pályázatát. Idén kevesebb írás érkezett a magyartanárokhoz, így az egyes korosztályokat együtt értékelték vers és novella kategóriában. A magyartanárokból álló zsűri 1-től 10-ig pontozta a műveket személyes benyomások alapján.

Gratulálunk a helyezettnek!

Az alábbiakban a díjazott írásokból válogattunk.

Novella kategória:

- I. Balogh Domonkos (10. A): A lány a hintán
- II. Szalma Kanapriya (10. C): Alfréd napja
- III. Zsiga Gréta (8. A): Egy felejthetetlen nap az életemből

Vers kategória:

- 1. Zoltai Máté (10. B): Ikarusz
- 2. Siroki Éva (11. B): Röpke mámor
- 3. Tóth Martin (12. C): Fiatalság

Balogh Domonkos A lány a hintán

Az ütés leterítette. Nem tudott, talán nem is akart felkelni. A kegyetlen szavak késként döfték a hátát, a rúgások a lábát, hasát és bordáit érték, talán el is tört az egyik. Nem érdekelte. Csak várta, hogy vége legyen, hogy abbamaradjon a megalázó kínzás. Abba is maradt, bár kicsit később, mint szeretne volna.

– Sosem fognak ráunni? – kérdezte önmagától, bár tudta a választ. Ez nem arról szól, hogy meddig lesz nekik érdekes vagy elég szármalmas, hogy megérdemelje.

Nick leporolta magát, és bicegve elindult megkeresni hátizsákját, amelyet még az akció előtt vettek el tőle. Meg is találta, a park közepén levő szökőkútban. Tankönyvei és füzetek szétszórva heverték, néhány a víz felszínén, a többi a sáros kövezeten. Összeszedte őket, begyömöszölte a hátizsákjába, és elindult haza.

Magas fák mellett haladt el, melyeknek levelei ugyanannyi életörömet sugalltak, mint Nick tekintete. A lombkoronák elszáradt könnyeiket folyamatosan hullatták, csupasz ágaik olyanok voltak, akár a sírástól nedves szempillák, melyek lecsukódnak, hogy egy egész télen át tartó álmot adhassanak könnyeiknek. Nick is szívesen elaludt volna pár hónapra, vagy akár egy egész életre, hogy aztán egy másikért sírhasson.

Már a park szélén lévő játszóteret is elhagyta, amikor egy erős fuvallat érintette meg. Önkéntelenül is hátrafordult, de azonnal hunyorognia kellett, a lemenő nap ugyanis nagy erővel sütött a szemébe. Fintorogva hátat fordított az utolsó sugaraknak, amikor egy, az előzőnél jóval erősebb légmozgás lökte meg. Kis híján el is esett, de szerencsére sikerült megőriznie az egyensúlyát. Most már kissé mérgesen nézett hátra vállá fölé, de attól, amit látott, egy kicsit meglepődött. A hintán egy vele egykorú kislány ült. Vékony lábcskáit nézte, amint azok belemélyednek a talajba, majd előbukkannak az árnyékos homokbuckák közül. Meztírába tette ezt, de különben a karjait sem védte semmiféle szövet. Csupán egy térdig érő, fehér ruhát viselt.

Olyan volt, mint egy angyal. Egy szomorú, magányos angyal, aki a haldokló nap utolsó sugarával érkezett. Olyan elhagyatottnak és tökéletesnek tűnt, hogy Nick nem bírta megállni, oda kellett mennie hozzá. Nem tudta, mit mondjon, és ezt még kínosabbá tette a tény, hogy a lány nem vette észre. Végül csak ennyit kérdezett:

– Mit keresel te itt? – A lány erre felnézett; mélykék, átható tekintete összefonódott a fiúéval, nem tudtak elszakadni egymástól. De a hintázó tünemény pislogott egyet, a megigéző pillanat abbamaradt. A válasz egyszerű és abszurd volt:

– Várom a halált – a fiú ettől igencsak meglepődött, nem tudta, mit kéne erre felelnie. Végül ennyit mondott:

– Miért?

– Mert jelenleg ő adná nekem a legtöbb boldogságot – ezt a megszólalást Nick egyszerűen nem tudta felfogni. Heves ellenkezésbe kezdett:

– Hogy adhatna a halál bárkinek is boldogságot? Tőlem elvette a szüleimet, így a testvéreimet is, a nagyszüleimet és minden rokonomat! És egyszer engem is elragad majd – Nick már közel

érezte a könnyek eljövételét, ahogy azok erőszakosan utat törnek maguknak, amikor a lány megszólalt:

– Azt akarod mondani, hogy te senkinek sem kívánod a halálát? – A fiú nedves szemei elkerekedtek, ajkai értelmetlen szavakat formáltak, agyában pedig felbukkantak azok, akik eddigi életének megrontói voltak, kezdve az árvaházi megvető dolgozóktól a gonosz kapuőrön keresztül az iskolai huligánokig. Aztán eszébe jutott az anyja. Aki erre a lehetetlen helyre szülte, és most páholyból nézi a férjével, ahogyan a fiuk szenved, talán még élvezik is, egymásra borulva vihognak, és találgatnak, hogy legközelebb vajon ki fog rá megalázó csapást mérni.

Nick erőltetett, szánalomra méltó hangot adott ki, ami talán nevetés volt valaha, de a sok keserv között rekedt, ijesztő röhécseléssé alakult, egy bántalmazott lelket pajzsként védő meghasonulás, mely csakis a megtevesztésért létezett. Azt hörögte:

– De igen. Mindenkinek a halálát kívánom.

– Miért?

– Mert senki sem érdemli meg, hogy éljen. Mert az embereknek csak a magány jár, amiért másoknak azt okoztak, és...

– Szóval szerinted a halál rossz dolog?

Csend leple szállt rájuk. A lány kíváncsian figyelte a fiút, akinek a fejében olyasféle esemény volt megfigyelhető, mint amikor egy tébolyult ember elkezd őrjöngeni egy szobában, aztán, mikor már minden tárgy csak torz, néhai emlék, hirtelen észhez tér, és nem tudja, hol van. Csak azt, hogy egyedül. De akkor kinyílik mögötte egy ajtó, egy kivehetetlen sziluett kézen fogja, és egy másik szobába vezet, ahol minden barátságos ugyan, de idegen. Legjobb lenne elfutni. Ez az első gondolat, ami megjelenik az ember elméjében, a gyávaság, a megszokotthoz, biztonságához való ragaszkodás. Az árnyalak azonban nem enged el, hanem leülteti egy hintaszékre, leveszi a cipőjét, hogy lábujjai a homokot túrassák, és...

Akkor megint eggyé vált a tekintetük. Úgy hatoltak egymás szemének mélyére, mintha két festékpötty folyt volna egymás felé, hogy egy pillanatilag tartó csókkal örökre egymásba olvadjanak...

A kontaktust ismét a lány szakította meg, és ekképp szólt:

– A halál az ember leghatalmasabb ajándéka. Az egyetlen, amiről mindenki biztosan tudja, hogy meg fogja kapni, és ami kétségtelenül eljön értük. Azért akarod, hogy körülötted senki se éljen, mert egyedül akarsz maradni, mert már nem bízol senkiben. Mivel a halál elvette tőled a szüleidet, ezáltal... megfosztott téged életed kivirágzásától, egy elhervadt virág lettél, amihez sosem jut el a napfény. Ezért azt gondold, hogy a halál a megtestesült rossz, amit minden megvetendő ember megérdemel. De tévhitben élsz.

Itt hosszú szünetet tartott, Nick pedig sóvárgott hangja után, mely nem váratott sokat magára.

– Az élet egy sötét, végtelennek tűnő folyosó. Jobb és bal oldalt vannak festmények, fenségesek a szíved felől, és alattomosak a másik feleden. Hogy jó vagy rossz döntéseket hozol-e, abból látszik, hogy melyeket dicsőíted, de vigyáznod kell, mert bármelyiknek is leszel a pártfogója, ha túl sokat nézed, könnyen elbotolhatsz a durva padlószőnyegen, és onnan nehéz fölkelni. Ebből látszik, hogy nem igazán létezik olyan, hogy jó vagy rossz, mert mindkettőben fellelhető a másik. De bármilyen nehezen, lassan vagy gyötrelmesen haladsz is, el fogod érni a folyosó végét, ami egy ajtó egy titokzatos szobába. Lehet, hogy ügyetlenül megbotlasz a küszöbön, de lehet, hogy méltóságteljesen és büszkén vonulsz be, mint aki hazaérkezett. És tudod, hogy már nincsenek festmények, nincsenek veszélyek, csak a boldogság. – A lány ekkor Nickre nézett. Szeme csillogott, s ez a megható jelenség lassan lecsorgott kerek orcáján, és remegni kezdett az

állán, mikor a lány tovább hallatta remegő hangját. – Ne nézz a festményekre, Nick. Nincs rájuk szükség. Tekints előre. Úgy egyszerre látod a folyosó mindkét oldalát, a tetejét és az alját, és az ajtót is hamarabb észreveszed.

– Honnan tudod te mindezt? Hogy állíthatod ilyen biztosan? Hogy mondhatod, hogy a halál egy egyszerű ajtó, ami mögött a végtelen boldogság lakik?

Rövid, folytatást követelő csend állt be, a lány habozott. Végül így válaszolt:

– Mert mindenki mással ellentétben én emlékszem arra, hogy honnan jöttem.

Nick erre nem tudott mit mondani. További kérdezősködés helyett inkább nagy levegőt vett, dacosan előre tekintett, és szóra nyitotta ajkait:

– Nagyon... szép vagy.

Amint a lány ezt meghallotta, el kellett mosolyodnia. Szép mosoly volt, olyasféle, ami képes felvidítani az embert egy rossz nap után. Nicket is felvidította volna, hogyha megpillantja, ő azonban az arcán tapasztalta létezését, ezért a lelke feltüzesegett, szíve szürreális gyorsasággal kezdett el verni, és azonnal oldalra fordította a fejét – de a lánynak hűlt helye volt.

A puha ajkak melegét azonban még mindig érezte. Vagy talán csak a szíve hitte ezt.

*

Boldogan kelt föl. Életkedvvel, bizalommal és sok reménnyel. Próbált mindenkihez kedves lenni, és a gesztusa viszonzásra talált. A találkozása a lánnyal egyszerre megváltoztatta az életét, egyik napról a másikra. Olyan volt, mint egy kötél a gödör mélyén, akivel a hintázás óta nem találkozott.

A napok így egyre gyorsabban teltek, a tél pedig hamar beköszöntött, és Nick sokat ment a barátaival szánkózni, korcsolyázni. Úgy tűnt, nem lesz egyedül karácsonykor. Tudta, hogy a komor árvaházban a nincstelenek mindig tartanak titokban egy szentesti ajándékozást, és szinte mindenkit meghívnak, csak néhány közutálatnak örvendő személyt és őt nem.

De most ő is ott lehetett.

Készített is egy ajándékot, egy saját maga által tervezett társasjátékot, amivel egyszerre sokan játszhattak. Ez lett volna a köszönete az egész társaság számára, amiért befogadták. Azonban egész véletlenül az iskolában hagyta, és mivel karácsony napja természetesen szünnap, így a kulcsokat nehéz lett volna megszerezni, elvégre ki adná oda egy kisfiúnak, aki „bent hagyta a karácsonyi ajándékát”? Sokan azonnal a legrosszabbakra gondoltak. Szerencséjére az egyik tanár vállalta, hogy elkíséri, s így Nick hozzájuthatott az ajándékhoz.

Amikor elváltak egymástól az iskola kapujában, a lelkes fiú lélekszakadva elkezdett rohanni vissza az árvaházba. Már a parkban volt, nemsokára megpillanthatta volna a hintákat, amikor megjelentek az iskolai huligánok. Kis híján beléjük futott, a réműlettől azonban szabályosan földbe gyökerezett a lába. Sokáig farkasszemet néztek, de amint Nick reménykedve a játszótér felé pillantott, nagy erejű ökölcspás érte, amitől kitört az egyik foga, és otthonát elhagyva eltűnt az érintetlen, egész tájat befedő hólepedőn.

Kegyetlenül megverték. Cipőjét a szökőkútba dobták, kabátját elvették, nadrágját megszággatták, haját megtépték, egy éles késsel több helyen megvágták, ajándékát pedig tönkretették. Befejezésül megdobták néhány hógolyóval, és otthagyták. Mindezt egy hang nélkül. Nick ebből azt szűrte le, hogy irigyek rá, és tehetetlenségükben folyamodtak ehhez.

Nick szánakozva elmosolyodott, és a szíve legmélyéről meg-

sajnálta őket. Ahogy ott feküdt a hóban, megcsonkítva és meg-szégyenítve, elsírta magát. Nem volt szomorú, csak felfogta, hogyha nem találkozik azzal a tüneménnyel, akkor talán ő is erre a sorsra jutott volna. Megfosztana másokat életük kivirágzásától, egy festmény lenne a sötét folyosó falán, és sírva fetrengene a durva szőnyegen, elhagyatva az élet keserves megpróbáltatásai között.

Könnyei szinte arcára fagytak, amikor igazán megérezte a hideget, amint meglincseli és jeges verembe zárja, hogy ott várjon a nyájas arcú halálra. És akkor eszébe jutott a lány. Megfeszítve átfagyott izmait, szemgolyóját erőltetetten forgatva – meglátta.

Ugyanabban a tiszta ruhában, ugyanúgy fúrva lábával a homokot, ugyanolyan gyönyörűen látta meg, ahogy egy hintaszéken pihent. A lány ránézett, és Nick nem fázott többé; könnyedén fölállt, és megindult felé. Leült mellé és észrevette, hogy fehér rövidnadrágot visel lágy szövetű inggel, de nem tette szóvá, hanem azt kérdezte:

– Ki vagy te? – Ezt akarta megkérdezni tőle az első találkozás óta, és boldog volt, hogy most lehetősége nyílt megtenni. A válasz pedig így szólt:

– Én vagyok a szeretet. – Nick ettől igencsak meglepődött. Értetlenül visszakérdezett:

– Micsoda?

– Én vagyok a szeretet – olyan őszintén és kedvesen mondta, hogy a fiú szinte meghatódott, és bárgyún elmosolyodott, amit a lány halk kuncogással fogadott, és bájosan ráemelte tekintetét. Pillantásuk sosem volt még annyira mély, mint akkor. Egy emberként láttak a másik lelkébe, ahol önmagukat figyelhették meg, és önmaguk szemében ismét a másikat látták, és ha velük is kapcsolatba léptek...

A lány szokásához híven elfordította tekintetét. Ez ijesztő

ürességet hagyott Nickben, nem jött ki hang a száján. A lányén viszont igen.

– Testet öltve léptem az emberiséggel együtt a sötét folyosóra, de nem vakon, és nem léphettem be velük az ajtón sem. Az a feladatom, hogy szeretetet adjak mindenkinek, és én adtam is, de... senki sem viszonzta. Így, magamat elajándékozva megláttam, hogy az emberek nem érdemelnek meg. Ezért szeretném, ha a halál visszafogadna, hogy ne kelljen többé elviselnem azt, hogy mások elhagynak, és nemhogy nem viszonzák a szeretetet, de még csak tovább sem adják, hanem megtartják maguknak, mert félnek embertársaik bizalmatlanságától, holott ők sem különböznek tőlük. Így, a világ valóban egy rideg és könyörtelen hely lesz, mert senki sem szeret viszont senkit.

– De én szeretlek.

A lány tágra nyílt szemekkel fordult Nick felé, s attól, amit tekintete sejtetett, a fiú arcát beborította a testet öltött végtelen bizalom és boldogság, és azt mondta:

– És remélem, hogy te is szeretsz.

A lány anyagi hangja tanácstalan lett, és úgy döntött, az ajkak mögött marad, hogy találkozhasson a fiúéval. Ilyen kapcsolat nem jöhetett létre közöttük csak a szemeik által. Ez sokkal őszintébb, meghittebb és tökéletesebb volt. A csukott szemhéjak közül előbújó tiszta könnyek összefolytak a homokon, apró tócsát alkotva, amely tükörként adta vissza a hosszú csók látványát.

És amikor vége lett, együtt léptek be az ajtón.

*

Nick holttestét másnap találták meg, vékony hórteg alatt a parkban, arccal a játszótér felé... mosolyogva.

Szalma Kanapriya Alfréd napja

Ezt a napot sosem fogom elfelejteni. Vagy mégis. Homályosan, de még emlékszem, nem is tudom – töprengett főhősünk, Alfréd egyik reggel az ágya szélén ülve. Nem volt kivel beszélgetnie, ezért inkább víg emlék után kutatott, és rá is talált egyre, valahol a kávégép használata és az alsós történelemlecke mellett.

Ha nem csalt az emlékezete, egy teljesen átlagos napnak ígérkezett. Bal lábbal kelt fel, nem is, szó szerint kiesett az ágyból és arra ébredt, hogy nagyot koppan a feje a tölgyfapadlón. Felszisszent, majd erősen megdörzsölte a csipás, bedagadt szemét. Míg csukott szemmel, vakon nyúlt az ágy pereme felé, hogy arra támaszkodva keljen fel, de mellé nyúlt és beverte az állát az ágy sarkába. Már nem volt ereje hangot adni fájdalomának, úgyhogy inkább csak visszadőlt a padlóra. Miután felmérte a terepet, négykézlábra támaszkodott, mivel túl kockázatosnak vélte felállni. Hosszú, lomha léptekkel – mint egy birodalmi lépegető – közelítette meg a konyhát. Szinte már törvényszerűen, bekövetkezett a vég, a váza vége. Belerúgott az asztal lábába, ahonnan leesett a nagynénjétől kapott kedvenc vázája. Nagy zajjal csapódott a padlóhoz.

– Ehjj! – szisszent fel. Fél szemmel mert csak hátrasandítani a vállá fölött.

– Úhh! – észlelte a veszélyt. A váza holtan hevert. Szertartászerűen összesöpörte a maradványokat, és végső nyugalomba helyezte a szemetesben. Elmorzsolgott pár könnycseppet, de a váza is azt szeretete volna, hogy hősünk továbbléljen, ezért ez meg is

történt, lépett a kávéfőző felé. Elkészített egy adag feketét, és az étkezőasztal sarkára helyezte, hogy ott hűljön. Viszont a hálóba menet még visszatekintett, nem készül-e öngyilkos merényletre a csésze, hogy magától leugrik-e az asztalról, de örömmel konstataulta, hogy ő maga végezheti ki.

Belépett hősünk a hálószobába, és szemrevételezte a felhozatalt, egy ruhakupacot a szoba sarkában. Majd egy kecses mozdulattal kirántott egy mérsékelt gyűrött, ízléstelenül pöttyös inget. Két kezével kifeszítette az ing egyik ujját, majd végigszaglásztta, akár egy kopó. A szaga hajazott az odaégetett tükrötőjához, de ez a mi Alfrédünket most kevésbé érdekelte. Magára kapta ruháit, eztán felhőrpintette a kávéját, sietve összerámolta a dolgait, felvette a zöld kalapját és a barna cipőjét, majd szinte rohamtempóban sietett a megállóba. A villamos éppen akkor érkezett meg, úgyhogy sietősebbre fogta, de így is rácsukták az ajtót a táskájára, amit nagy nehézségek árán tudott csak kirángatni a vasszörnyeteg agyari közül. Hatásos belépő volt, az biztos. Megigazította a kalapját és leült. Nagy levegő ki éééé be. Már minden rendben. Mikor visszanyerte lélekjelenlétét, körülnézett. Volt itt mindenféle ember. Voltak iskolások, tankönyvekkel a kezükben, de egyikőjük sem pillantott rájuk, hanem inkább lelkesen meséltek egymásnak az elmúlt napok eseményeit. Voltak felnőttek is, akik bágyadt fejfel szürcsölték a reggeli kávéjukat. Karikás szemekkel üvegesen bámultak ki az ablakokon. Voltak idősek is, akik piacra vagy reggeli misére siettek, és közben idegeneknek meséltek az unokaik sikeréről, hogy ötöst hozott haza, vagy éppen azt, hogy megnyert egy focibajnokságot. Egy szó, mint száz, mindenki céllal ült a villamoson. Alfrédnak is célja volt, leginkább az, hogy ne rúgják ki. No meg az is a céljai közé tartozott, hogy ma végre megreggelizzen, ugyanis hősünknek iszonyat mód korgott a gyomra. Hirtelen, mint mennydörgés a

csendes éjen, úgy mordult meg a hasa. Bezzeg erre figyeltek a bamba felnőttek és a kis iskolások is, az idősök összeszóltak, ő meg csak annyit tudott tenni, hogy feszengve meredt ki az ablakon. Ebben a pillanatban megállt a villamos, és Alfréd leugrott a kinyíló ajtón. Frusztrálta a sok rászégeződő tekintet. Igaz, ami igaz, leszállt, de most mihez kezd? Azt sem tudja, hol van, a munkából is elkésett... és még éhes is.

Barátunk elgondolkozott: úgy is kirúgnak, inkább be sem megyek. Már csak azt kellett kitalálnia, mit csináljon hirtelen támadt szabad idejében.

– A park! – kiáltott fel. A parkot már rég meg akarta nézni, most van ideje rá. Ezen felhevült állapotában már csak azt kellett megtudnia, merre van a park. Körülnézett, jobbra, balra, körbefordult, aztán megvakarta a fejét. Hümmögött egyet, aztán jobbnak látta, ha bemegy az utca túloldalán lévő boltba, ott olthatja éhét, és még információhoz is juthat a park hollétért illetően.

Bent magához vett tíz kiflit, meg egy kis doboz kefir. Kilépett a boltból és körülnézett. Éppen felé tartott egy szimpatikus fiatalúr, gondolta, megszólítja, hátha segít neki.

– Szép, jó reggelt, uram! – mondta, mire amaz ingerült arcot vágott – csak azt merészelném megtudakolni, merre találok a parkot.

– Ehh. Mittom' én. Haggya'! Sietek. – aztán elsuhant, majd felflélt Alfréd. Micsoda tuskó ez. Végül egy másik járókelőtől megkapta a szükséges információt, úgyhogy újult erővel indult meg úticélja felé.

Pár utca, kanyar és elágazás után megtalálta a városi parkot. Egy keskeny kis ösvény, amit füves rétecskék és nyárfák öveztek. Alfréd nagyot szippantott a friss levegőbe, majd egy padhoz tántorgott és leült. Elfogyasztotta késői reggelijét, amitől világ-megváltó gondolatai támadtak. Még gyerekkorából emlékezett arra, mennyit feküdt a fűvön a fák árnyékában. A kedvenc elfoglaltságai közé tartozott ez egykor, de ma már nem űzte túl gyakran e hobbiját. Úgy gondolta, ideje volna föllevenítenie az élményt, így hát magához vette a cókókáját, és kiszemelt magának egy pofás kis helyet: egy nagyra termett fa, jó messze egy rakás kutyaürüléktől. Lehemperedett, és a gondolataiba merült. Már régen nem tudott igazán gondolkodni, ezért most szabadjára engedte a fantáziáját. Hirtelen minden érdektelen gondolat előntötte a fejét. Felnézett a fákra, majd arra gondolt, mi is valójában a fa... csak gondoljunk bele részleteibe menően, ott vannak a fa levelei, a fa lombja, ami szén-dioxidot vesz fel, majd tápanyagot gyárt a többi szervének, például a törzsnek. A törzs, a törzs tartja a lombot, ami tápanyagot készít a törzsnek, hogy tudja tartani, de a törzs össze is köt, összeköti a

lombot a gyökerekkel. A gyökerek rögzítik a törzset, ami tartja a lombot, hogy a lomb táplálékot tudjon gyártani a törzsnek, hogy az tartsa őt... és így tovább, és így tovább. Szóval valójában akkor mi is a fa? Vicces, mert ez az egész rendszert hívjuk teljes egészében fának, de a fa ebből a szemszögből nézve, tág értelemben véve többet jelent, mint egy szervezet. Szóval akkor előről. Van a lomb, amit tart a törzs, amit rögzít a gyökér. Na de a gyökér vizet vesz fel, amit felhasznál, vagy elpárologtat, ami így már részese lett a körforgásnak. A víz a felhőkből jön, kicsapódik, álló- vagy folyóvíz része lesz, aztán elpárolog, de a víz különben minden szervezetben megtalálható, vagyis a fa egy része mindannyiunkban megvan. A víznek másrésről két fő alkotóeleme van, az oxigén és a hidrogén. A hidrogén őselemnek számít, amiből az következik, hogy a fa az egész univerzum. Na, Hawking, ehhez mit szólsz?

Ezt az elmés gondolatmenetet megzavarta az erős napfény, amitől már csillagokat látott. Vagyis csak átvitt értelemben látott csillagokat, mert a valóságban egy csillagot látott, a Napot, mitől most átvitt értelemben látott csillagokat. De ha már a csillagok kerültek szóba... Mi lenne, ha a Plútó csillag volna? Tudniillik a Plútó névadója a római halálisten, Pluto, ami annyit jelent, hogy ha a Plútó csillag volna, akkor az volna a Halál csillag.

Alfréd felült, de közben beletenyereelt egy kis élőlénybe, ami most bemocskolta a kezét.

– Eh – gondolta magában, mert nem csak, hogy ronda látványt nyújtott a dolog, de még bűdös is volt. Most azon morfondírozott, hol tudná megmosni a kezét. Ez is egy szép gondolat, a kézmosás. Valójában nem te mosod a kezeidet, a kezeid mossák egymást miközben te csak állsz és nézed.

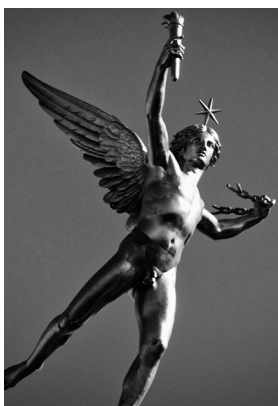
Alfréd gyorsan beletörölte a gypebe a tenyerét.

„Szegény kis teremtmény” – gondolta. Ugyanúgy Isten teremttette, ahogy őt, mégis ilyen méltatlanul kellett meghalnia. Alfréd nem volt hívó ember, de tudott egymást a vallásokról, például a kereszténységről és a teremtéstörténetről, amivel párhuzamot teremtett a hőemberkészítés kapcsán. Alfréd azon morfondírozott, hogy télen olyan az ember, mint Isten, a hóból embert formál, a saját képmására, ahogy Isten tette a föld porából. Kedves kis gondolat, Isten megformált a porból, hogy mi is embert formálhassunk hóból, csak a hőember már nem tudja folytatni ezt a cselekvést, mert nem tud mozogni, itt megbukott a folyamat. Alfréd elmosolyodott, és újra hanyatt vágta magát. Dudorászni kezdett egy dallamot, amit még régen hallott. Ma-napság nem jutott ideje zenét hallgatni, jóformán magára sem volt ideje, mindig csak dolgozott. De miért is? Nem volt nagy célja az életben, nem járt nyaralni, nem akart a jövőben autót venni, amire gyűjthetné a pénzét, nem volt családja, akikre költ-

hette volna, csak sodródott az árral. Talán unaloműzésből csinálta, amit csinált. Nem volt hihetetlen tehetséges dolgokban, nem játszott hangszereken, nem tudott rajzolni, és nem is volt egy lángelme. Nem lelte örömét az életben, nem volt, akit szeressen. Akkor miért is éljen? Alfréd elszomorodott, aztán eszébe jutott, milyen szép is a világ. Ahogy tavasszal virágba borulnak a fák, és ontják magukból a friss illatot. Amikor nyáron a nagy zivatarok után szinte felfrissül a levegő. A madarak fülbemászó csicsérgése, az őzek neszezése az erdő avarjában. Egy kis csermely zubogása a nyárfák susogása alatt. A frissen vágott fű illata. Alfréd azt szerette még, amikor télen ablakot nyitott a szobájában, és beáramlott a hideg levegő, ő pedig takaróba bugyolálva szívta azt magába. Szerette a szűz hó ropogását a cipője alatt, amikor színházba igyekezett. Alfréd rajongott a színházért és az operáért, de nem kedvelte a balettot meg a koncerteket. Na és a rántott sajtot sem szerette.

Azért lássuk be, Alfrédnak nincs is olyan rossz élete, csak nem ismerte fel benne a jót. Hősünk újra felült és körülnézett. Emberek jöttek-mentek előtte, sokféle ember, de egyikük sem tűnt túl boldognak. Vagy a telefonjaikat nyomkodták, vagy nagyon siettek valahova. Vagy éppen futkorásztak eszeveszettül a sportemberek, kínozva magukat, hogy úgy nézzenek ki, mint ahogy egy topmodell, aki nem melleleg éhezeti magát.

– Heh. Micsoda furcsa lény az ember! – gondolta barátunk. Ezzel megfogadta, hogy soha nem akar megfelelni másoknak, nem hagyja, hogy a pénz irányítsa az életét, és hogy másoktól függetlenül boldog lesz. Ekkor pedig szedelődzködni kezdett, hogy új munka után nézhessen mihamarabb. Örült, hogy ilyen balszerencsésen alakult a napja.

Zoltai Máté Ikarusz

Állok az éltető tüzek fölött
S szemem megakad
Egy lángon a többi között
Tovább onnan nem halad
Már lényegtelen
A melengető had
Csak az kell nekem
Az az egy vad

Perzselő tekintete
Őrületbe kerget
Sugárzó melege
Már meg is éget
Duruzsló pattogása csalogat
De szikrákkal döfi arcomat
Szenvedek kínlódok mellette
Létezni sem tudnék nélküle

Szellő szökken
A láng is tova libben
Otthagya engem egyedül
Egynek a számtalan közül
Fagyos vihar tépázza orcám
S dermedt könnyek hullanak álám
Így állok én a hidegben
Jégkristályokkal szívemben

Siroki Éva Röpke mámor

Borospohárba töltöm mosolyom
Nem látok át a füstgomolyon,
Koporsószőgem lassan ég,
Azt kívánom, bárcsak álmodnék.
Józanul csak fáradt vagyok, bánatos,
De a másik világ egyszerűen csodálatos.
A fejemhez kapok, ajaj, de sajog,
Miért telnek így a mindennapok?
Hirtelen felébredek, körülöttem sötétség honol,
Reménykedem benne, hogy ez még nem a pokol.
Csak most veszem észre,
Ő a sarokban ül és zokog,
Minden nap csak fájdalommal okozok.
Egyszer el fog hagyni, gondoltam magamban,
Levegő után kapkodva földre zuhantam.
Felállt, s elindult az ajtó felé,
„Ne hagyj itt!” – üvölténém.
De egy hang se jött ki a torkomon,
Szemem lassan behunyom.
Színes világ, tarka képzetek,
Egyszer majd felébredek.

Tóth Martin Fiatalság

Szürke reggelek, szürke napok,
Magam után is csak árnyékot hagyok.
Mint összetartó kéz, úgy vészeli át az egyszerű heteket.
A tanár az iskolában pedig a jobb jegyért hiteget.

Dolgozat, ülsz és nézel ki a fejedből.
Rájössz, bizony, ez vérzik most több sebből.
Az órák, amik kitöltik az üres teret,
A tér, amibe a hátad is belegebed.

Délutáni programok, melyek feledtetik a problémát.
Végre valami, aminek érezheted a legjavát.
Délután séta a barátnőddel vagy foci a sráccal.
Ezt használjátok ki, mert később már nem bírtok a ráncokkal.

Fiatalon eltöltött évek, órák és percek.
Ahogy növekszünk, úgy érezzük magunkat bölcsőbbnek.
Régmúlt pillanatok, melyeknek nem tettél eleget.
Ezért fogod hordozni a szíveden a hegeket.

Mint őszi falevelek, úgy hullik szét a fiatalágunk,
S majd csak az elmúlt élményekben szaladgálunk.

Tanárnők, kérem!

Balogh Bence tanár úr nőnapon egy szépirodalmi színvonalú köszöntővel és egy verssel lepte meg a tantestület hölgy tagjait. Ennek szerkesztett változatát olvashatjátok.

Napsütéses, madárcsicsergéssel átszótt vasárnap reggel viradt fel a Nagy Almában 1857. március 8-án. Ám ez a nap, mely az évnek 67. (szököévnek 68. napja), alapjaiban rengette meg a világot, de nem csak megrengette, hanem oly mértékű feladatot rótt férfiak millióira, mellyel még maga Atlasz is nehezen birkózott volna meg. Ez a nap, melyet 1977-ben nem kisebb testület emelt hivatalos ünnepé, mint az ENSZ közgyűlése nem más, mint a nemzetközi nőnap, amikor méltóképpen tudjuk ünnepelni hön szeretett asszonyainkat, lányainkat, hölgyeinket és matrónáinkat.

Visszatérve a 162 évvel ezelőtti New Yorkba, képzeletbeli sétánkon nem kockás zakóban és csokornyakkendőben idegesen feszengő cilinderes urakat látunk, kik izzadságtól csúszós tenyerükben örvendezve kalimpáló virágokat hordozgatnak. Épp ellenkezőleg! Elszánt tekintetű nőszereg gyülekezik az utcákon, akik emberibb munkakörülményekre és igazságosabb bérekre vágnak. Innen indult hódító útjára az a folyamat, melyet ma már mindenki nemzetközi nőnapként ismer. Mostanára ezen ünnepünk elvesztette harcos, munkásmozgalmi mivoltát, demonstratív jellegét és egy, a gyengébbik nemnek szóló, sokkal inkább egy virágos, apróbb ajándékokkal kecsegtető megemlékezésé szelidült.

Március 8-hoz közeledve számot kell vetnünk, hogy környezetünkben mely hölgyeknek is tartozunk hálával, s néhány könnyed strigula, esetleg név felskiccelése után rá kell ébrednünk arra a nem könnyű beismerésre, hogy keresve sem találunk olyan nőt az életünkben, aki ne járulna hozzá egy kis aprósággal a mindennapi boldogságunkhoz, akár oly egyszerű csekélységgel, mint egy mosoly a hétfő reggeli helyettesítő papír felett vagy egy önfeledt kacaj a hosszú szünetben...

De mit is kapunk mi a hölgyektől a mitokondriumainkon kívül? Odaadást? Szeretetet? Megbecsülést? Vigaszt? Segítő kezeket? Biztonságot? Tulajdonképpen mindent. S épp emiatt oly nehéz valami személyre szólót adni nektek egy sablonos „köszönjükön” kívül, s annál többet is érdekeltek, semmint, hogy egy évben csak egyszer hangoztassuk mindezt, ma, március 8-án, hiszen mi sem csak egy nap szeretnénk férfinek érezni magunkat, hanem minden nap. S egy nő akkor lesz igazán nő, ha olyan férfiak állnak mellette, mint most itt előttetek, akik minden nap, ha nem is fejezik ki, de hálások azért, hogy egy levegőt szívhatnak veletek, s fontosak vagytok számukra.

Ki is a Nő számunkra? Anya, a végtelen önfeláldozás. A nő, aki megbocsát, ha kell, és soha nem enged el. A barát, aki akkor is hisz bennünk, amikor saját magunk sem. A fény, a meleg és minden, ami jó. Éteri szépség, ideál, trubadúrok álma, költők ihletője, szerelem és örület forrása. Társ jóban és rosszban, életünk néma napszámosa. Kinek ez, kinek az, de egy biztos, éltünk legfontosabb szereplői vagytok. Épp ezért gyűltünk itt ma össze, hogy igyekezetünkkel egy remélhetőleg maradandó emlékmorzsat hagyjunk minden kedves Hölgy Kollégánk tarsolyában ezzel a fenti néhány sorral, illetve a következő irománnyal:

Márciusnak elején, nagy világesemény.
Nőket köszöntenek, van itt még remény.
Rádöbbennek, lassan miről szól a dal ma,
Virágot kap bizony Vilma és a Dalma.

Férfisereg rohan, köszöntőjük harsan,
Legyintenek sokan, unalmas már lassan.

Nincs ma már más dolgod, mint fogadni a bókot,
Bármerre csak nézel, virágcsokortornyok.

Egy nap van az évben, mi maga az éden,
Kényeztető szavak versben és zenében.
Mit kellene tenned? – van is már egy tervem,
Lógasd csak a lábad, ha ehhez van kedved.
Bulizz hát kedvedre, élvezd a percet,
Ne gondolkozz sokat, holnapra eltűnhet.

Kedves férfitársam, ha kedved támad,
Emeld hát poharad, s legyünk vidámak.
Gondolj hát most arra, otthon vár egy angyal,
Jár neki a virág, s így nem lesz haraggal.

Elnézik nekünk, ha fáradtak leszünk,
Hiszen ünneplés miatt, hogy is pihenhetünk?

Véget ér a mese, megmarad az emlék,
talán egy év múlva kergethetsz még lepkét.

Balogh Bence

NEM BAJ AZ, HA NÉHA NEM TANULSZ. AKKOR VAN BAJ, HA A NÉHA ÉS A MINDIG SZÓ SZINONIMÁJA EGYMÁSNAK A SZÓTÁRADBAN.

Kézzel-lábbal Olaszországban

Nagy Mariann tanárnő egy remek utazási ötlettel állt elő, így jutott el a 11. B osztályból 11 fő Olaszországba.

Az utazásunk 4 napos volt, és Mészárosné Szabó Tünde tanárnő kísért el minket tolmács üzem módban.

Varázslatos kiruccanásunkat egy repülőúttal kezdtük. A gépünk Bergámóban landolt, ahol a szállásunk is volt.

Másnap elmentünk egy városnézésre. Megtekintettük a helyi várat, és Dékány Zoltán tanár úr ajánlásával meglátogattunk egy pizzériát is. Meg persze jó piarista diákok lévén 2 szép templomot is útba ejtettünk.

Ebéd után vonattal továbbmentünk Leccóba, ahol a comói tó volt látogatásunk célja. Itt kaptunk egy kis szabad városnézés időt. Ennél a programnál szembesültünk először azzal, hogy az olaszokat annyira érdekli az angoltanulás, mint minket – mondjuk úgy, hogy ők sem rajonganak érte –, de kézzel-lábbal valahogy elmutogattuk, amit akarunk.

A harmadik napon elvonatoztunk Milánóba. Első körben elmentünk a dómba, ami nemcsak kívülről gyönyörű, hanem belülről is. Még a legtetejére is fellepcsőztünk, ahonnan csodaszép volt a kilátás a városra.

Ezután elmentünk a Csonstemplomba is, aminek falát emberi koponyák és csontok díszítették. Elképesztő és egyben hátborzongató látvány volt. Még kaptunk egy kis szabadidőt, mielőtt visszaindultunk. Este még a tanárnő meghívott minket egy térszavacsorára, hogy megünnepeljük utazásunkat. Pár napos utunk a hajnali hazarepülésünkkel zárult. Rengeteg új élménnyel gazdagodtunk a kis tanulmányi kirándulásunk alatt.

Berta Petra, 11. B

Megsimogattuk Ferenc Jóska fejét

A 10. C osztály Budapestre utazott, hogy egy rendhagyó történelemóra keretében átélje az első világháború néhány pillanatát.

Utunk elsőként a budapesti Várkert Bazár 1. világháborús kiállításához vitt. A három szintes kiállítás legalább fél napot vett volna igénybe, de nekünk csak 2,5 óránk volt rá. Ennek ellenére feledhetetlen élményt nyújtott.

Rögtön az első teremben kaptunk egy kis történelmi áttekintést, de kevesen figyelték oda a tartalmas írásos emlékekre,

hanem az ott kiállított élethű lovas bábura koncentráltak. Kíváncsian böködték annak bőrét, hátha megmozdul és rájuk szól: „Ejnye fiatalok!”

Ezután egy olyan terem következett, amit egy bombák által letartott csatamezőnek alakítottak át. A fortyogó aknamező fölött egy rozoga palló vezetett át, azon egyensúlyoztunk át a terem túloldalára.

A kiállítás azokkal az áldozatokkal folytatódott, akik nem fegyverrel harcoltak, a nők és a gyermekek is kaptak egy termet.

Felvételek szóltak nőkről, akik gyerekeiket mentették ki égő házakból, nőkről, akik gyárakban bombákat raktak össze napi 12 órában, nőkről, akik megjárták a poklok poklát.

A következő terembe vezető folyosót egy lövészárknak alakították át. Az oda vezető fal a katonák személyes tárgyaival volt tarkítva. Levelek a feleségtől, családi fotók és más hétköznapi tárgyak. A sötétben alig lehetett látni valamit, de kárpótolta érte a hanghatások. Átmenve a lövészárkon igazi csatahangok értek minket, zuhanó bombák, lövések és háláskölyök. Az embernek végig borzongott a háta.

A következőkben propagandaplakátokkal díszített falú szobában találtuk magunk. Elképesztő, milyen módon próbálták a közembert irányítani a plakátok és szlogenek segítségével. Sőt még limitált kiadású Ferenc József-es bögréket és más használati tárgyakat is el tudtak adni.

Ezután megtekinthettük a már jól ismert Ferenc Józsefet az asztalánál gondolkodva, csupa személyes tárggyal. Volt köztük tevékkel díszített papírnehézék, díszes gyufatartó, egy faragott fapipa és többek közt egy ismeretlen kilétű folyadékkal (valami alkoholos ital lehetett,

minden bizonnyal megterhelő munkának nézhetett elébe) töltött pohár. Mindemellett pedig halomnyi könyv, térképek és hivatalos iratok. De ami a legszembeötlőbb volt mind közül, az maga Ferenc József volt, pontosítva az a gömbölyű kopasz feje. Mindenkinek első dolga volt a szobába érve, hogy megtapogassa az uraság kobakját. (Még szerencse, hogy ezzel nem követtünk el felségsértést.)

Teret és időt meghódítva értünk a Versailles-i kastély tükörtermébe, ahova belépve a padló azt az érzetet keltette, hogy megreped a lábunk alatt, minden lépésünket az üveg törésének hangja követte, persze mi teljesen kulturálatlanul föl s alá rohagáltunk a teremben, mint az örültek. Nem is értem, mit várnak tőlünk egy ilyen helyzetben...

Pár említésre kevésbé méltó terem után megérkeztünk a kommunizmus időszakát prezentáló termekhez, ahova egy folyosó vezetett, amelynek az égboltját csillagok mellett sarlók és kalapácsok díszítették. Egy másik terem tetejét látni sem lehetett a sok vörös luftól, amit Pennywise bizonyára megirigylet volna.

A következő terem egy valódi mocsár volt, „az emlékek mocsára”. A padló üveg-
ből volt, benne mindenféle hétköznapi

tárggyal, amelyek egykoron egy nappalit vagy egy hálószobát díszítettek. Tükrök néztek ránk vissza a földről, csészék bukkantak elő néhol, és még egy tucatnyi ékszernek is jutott hely. Csupa olyan dolog, melyek mára már értéktelenné váltak, már csak egy letűnt kor emlékei.

Ezután egy egész termet kapott a magyar Szent Korona, ami sokszorosára növelve lógott a plafonhoz rögzítve. Alá beállva királyi érzést nyújtott.

Kiváló kiállítás volt, interaktív felületekkel, ismeretterjesztő filmekkel és témék információval. Felejthetetlen élmény marad mindannyiunknak.

Ezúton szeretném megköszönni Angyal László tanár úrnak, hogy ellentmondva osztályfőnök úrnak elhozott minket erre a kiállításra. És köszönjük B. Kovács István osztályfőnök úrnak, hogy engedett Angyal tanár úr kérésének és lehetővé tette ezt az utat.

Szalma Káni, 10. C

nagyokat túsózom

Piaristák a menekültek és a fogyatékkal élők szolgálatában

Iskolánk három képviselője, Jusztinné Nedelkovics Aliz igazgatónő, valamint Csizmadia Zsolt és Mészáros Nándor tanár urak március 13-án a Piarista Rend Magyar Tartományának csapatához csatlakozva az informális és non-formális pályázat keretében spanyolországi tanulmányúton vettek részt. A delegáció tagjaihoz csatlakoztak tapasztalt pedagógus kollégák Nagykanizsáról és Sátoraljaújhelyről, valamint a Tartományfőnökség is képviseltette magát az úton.

Repülőgépünk Budapestről indult, és müncheni átszállással teljesen zökkenőmentesen csakhamar Bilbao repterén találtuk magunkat. Bilbaoiban nem sokat időztünk, szinte azonnal birtokba vettük mikrobuszainkat, és Baszkföld egyik jellegzetes városába, a bikaviadalokról ismert Pamplonába indultunk. Aki végigutazza Spanyolországot, az megtapasztalja Európa időjárási viszonyainak összes arcát. Mi csak másfél órát autóztunk, de láttunk esőt, napsütést, pálmákat és a Pireneusok hófödte csúcsait.

Pamplónában a helyi házfőnök, Juan fogadott bennünket. A baszkok általános-

ságban véve zárkóztak, de bennünket, magyar piaristákat testvéri szeretettel fogadtak, és szívügyüknek tartották bemutatni iskolájukat és működésüket. Miután megismerkedtünk szálláshelyünkkel és az óvárossal, a bikafuttatás útját bejárva (bikák nélkül) jutottunk el a helyi piarista

oktatás nagyobbik, régebbi intézményébe. Itt körbevezettek bennünket, bemutatták az intézmény strukturális felépítését és ami a szívügyük: közösségi életük meghatározó elemeit.

A pamplonai piarista iskolában szerdán délutánonként nincs tanítás, fakultációk,

GINNAZISTAKÉNT HÁROM DOLGOT TEHETSZ: TANULSZ, PANASZKODSZ, MINDKETTŐ.
„KISPÁRNÁT, TAKARÓT NE HOZZAK?” – KÉRDEZIK NÉHA A TANÁROK.
JÓ TANÁCS: MONDD, HOGY DE. HÁTHA...

szakkörök. Ezt az időt a helyi Kalazancius Mozgalom csoportjainak működésére szánják. Az iskola ezzel tulajdonképpen azt segíti, hogy aktív közösségi életet élve diákjaik rendszeresen és minél nagyobb számban bekapcsolódjanak a mozgalom vérkeringésébe.

Az iskolát bejárva magunk is meggyőződhattunk arról, hogy népszerű a mozgalom a diákság körében, hiszen nem láttunk olyan tantermet, amely ne lett volna diákoktól hangos. Az egyik csoport bátor tagjai arra vállalkoztak, hogy a jelenlétünkben magyar városok neveit tanulják meg. Jelentjük, Szeged és Budapest kivétel nélkül jól ment nekik. Nagykanizsa már feladta a leckét, de Sátoraljaújhely elmondásuk szerint a legkeményebb nyelvtörő, amivel életük során találkoztak. Este a helyi piarista jelenlétet érintő sikerekről és nehézségeikről hallgathattunk meg beszámolókat, valamint a kiscsoportvezetők koordinátorai meséltek nekünk arról, hogy hogyan kerültek a mozgalomba és mi az, ami miatt hivatásuknak tekintik ezt az életformát.

Második napunkon egy hátrányos helyzetű, legfőképpen menekültek számára fenntartott tanodába látogathattunk. A helyi piaristák igen büszkéek erre az intézményükre, ahol a lehetőségeket nélkülözők számára igyekeznek különféle képzésekkel esélyt teremteni a spanyol társadalomba történő beilleszkedésre. Fontosnak tartják a nyelvi képzéseket, céljuk, hogy ezzel minden menekült legalább alapszinten megtanuljon spanyolul, illetve ingyenes jogi segítségnyújtással igyekezzenek a munkavállalásuk esélyeit minél rövidebb időn belül növelni.

Délután egy szomszédos kistelepülésre vezettek bennünket, ahol az iskolának a lelki gyakorlatok helyszínét biztosító alakított és felújított nagyon régi kőházát

néztük meg. A ház kialakítása lehetővé teszi egy osztály kényelmes elszállásolását és a tetőterében a régi szénatároló helyén egy hangulatos kápolna is helyet kapott. Nyolcadikosok lelki gyakorlata folyt érkezésünkkor, megnéztük.

Pamplonában este a piarista testvériség helyi képviselői illetve világi piaristák fogadtak minket. Érdekes volt megtapasztalni a piarista jelenlét egybefonódó sokszínűségét és ennek mélységeit, szintjeit: Kalzancius Mozgalom, diákcsoportvezető-képző, piarista testvériség, világi piaristák és szerzetesek.

A Kalazancius Mozgalom célja a közösségi lét piarista szemléletű megélése. Elmondták, ötvenes éveiket taposó öregdiákok is heti rendszerességgel járnak közösségi alkalmakra. Látható, hogy milyen erős a kötődés és a kör megtartó ereje. Piaristaként szívügyük az önkéntes szolgálat. A korábban említett menekültekkel foglalkozó tanoda tanárait önkéntesek alkotják. Nemcsak a felnőttek körében népszerű az önkéntesség, hanem a diákok is becsületesen kiveszik belőle a részüket.

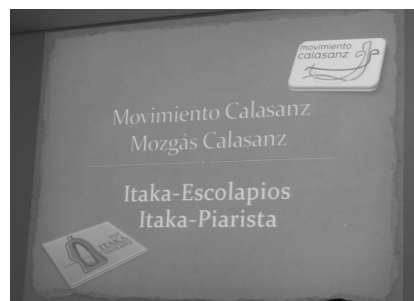
A napot a rendház ebédlőjében zártuk, ahol a házfőnök a helyi gasztronómiai élet jellegzetességeit kóstoltatta meg velünk. A spanyol fogásokat helyi borral folytattuk. A jóízű ételeket és beszélgetéseket mindnyájan örömmel gyömöszöltük volna bele képzeletbeli befőttesüvegünkbe, és helyet csináltunk volna neki az itthoni kamráinkban.

Pénteken búcsúztunk Pamplónától, majd Bilbao felé vettük az irányt. Félúton egy kistelepülésen megálltunk, és megtekintettük a piaristák különleges projektjét. Fogyatékkal élő fiataloknak tanítanak mezőgazdasági és állattartási alapismereteket gyakorlati képzéseken keresztül. Mindennek helyszíne egy újabb lelki gyakorlatos ház többbektáros

területe. A fogyatékkal élő tanulók maguk mutatták meg nekünk munkavégzésük fontosabb lépéseit.

Az ebédünket már Bilbaoban fogyaszthattuk el, a helyi piarista iskola menzáján. Az ebéd előkészítését és tálalását piarista diákok végezték, merthogy Bilbaoban a piarista jelenlétnek vendéglátós képzése is van. Az étkezést követően már vártak ránk Bilbao Kalazancius Mozgalmának koordinátorai, akik bemutatták munkájukat, és magukról is meséltek. A nap zárásaképpen egy helyi szerzetes mesélt nekünk az iskolában futó projektekről és a helyi piarista jelenlét kapcsolattrendszeréről.

A szombati napunk az ITAKA projekt részletes megismerésével kezdődött. A projekt gazdasági vezetője beszélt arról, hogy a projekthez csatlakozó tartományok anyagi hozzájárulásaiból a kevésbé tehető piarista rendtartományok iskoláit támogatják. Akár épületfelújítást vagy iskolaépítést, akár infrastruktúrafejlesztést is gyakran támogatnak. Az egyetlen lényeges szempont számukra, hogy bármi, amit támogatnak, később képes legyen fenntartani magát, és segítse a helyi piarista oktatás-nevelés minőségét. A szombati ebédünk a bilbaoi rendházban, piaristákkal és világi piaristákkal fogyasztottuk el. Érdekes volt látni lakóközösségüket, ugyanis a rendházban a szerzetesekkel együtt él két család, gyermekekkel.

Délután várost néztünk, és a bilbaoi stadion Athletic Bilbao–Atletico Madrid mérkőzése alatt építettük volna kapcsolatunk testvéreinkkel, de sajnos jegy híján be kellett érniünk az óceánnal. ☺

Hogy mit lehet tanulni egy ilyen út során? Hogy a spanyolok a salátát második fogásként találják a hús előtt; hogy nyitott szemmel járva több dolgot lát az ember, mintha csukva van a szeme – esetleg a mobilját bámulja; hogy a közösség megtartó ereje életre szóló kaland; és azt, hogy piaristaként sehol sem vagy egyedül a nagyvilágban....

Csizmadia Zsolt–Mészáros Nándor

Testvéreink, a spanyolok – Mi Granadában

Az iskola idén is élt azzal a lehetőséggel, hogy granadai testvérkapcsolatunkkal „gyerekeket cseréljen” 1-1 hétre. Az elszállásolás tündéri családoknál történt.

A cserében az elsők mi, magyarok voltunk a 9. és 10. évfolyamból. Összesen 19-en jelentkeztünk, és úgy gondolom, hogy senki sem bánta meg közülünk a döntését. Az út alatt nagyon jó barátságok születtek, ami mindennél többet ér az én szememben.

Indulás előtt mindenkinek megtartották az első hat óráját, majd az ebédszünet után 14:30 körül egyénileg (vagy kisebb csoportokba verődve) elindultunk a reptérre. Fél 10 körül szállt le a gépünk Malagában. Fél 2-re értünk granadai iskolánk elé. Már a buszból is láthattuk, hogy mennyire izgatottak a „párjaink”.

A másnap egy kellemes reggelivel indult, majd a helyi járatos busszal a sulifelé vettük az irányt. Az első feladatunk az volt, hogy angolul prezentációt tartunk néhány spanyol osztálynak. Az én csapatomnak ez nagyon jól sikerült, hiszen a hungarikumokról beszéltünk: a magyar vizslától kezdve a gasztronómián át a történelemig.

Délután pitchiztunk (ez olyan szabadtéri játék, mint a méta, csak itt rögbilabdát kell rúgni a kislabda elütése helyett), és szelfizős feladatokat teljesítettünk. Amint ez véget ért, szabad program következett, majd Sacramontében meglátogattunk egy pincét. Itt egy helyi banda

énekelt és táncolt nekünk. Borzasztó jó hangulata volt az egésznek, meg tudnám szokni azt az atmoszférát.

Harmadnap a Tudományok Parkjában játrunk, ami nagyon sok érdekes kiállítással szórakoztatott bennünket. A személyes kedvencem az állati és emberi maradványok metszetei voltak, de nagyok kreatív volt még a miniállatkert és a pillangóház is.

Ezután következett csak a káosz, ugyanis a Kalazancius Mozgalom programja rettenetesen rendezetlen volt. Soha senki nem tudta, hogy hova kéne mennünk, és emiatt csak kettő játékra volt idő, azokra is csak félig. Ennek ellenére elmondható, hogy nagyon be voltak zsongva miattunk, és nagyon szerettek volna egy jó estét összedobni, szóval az odaadásuk kiegyenlíti az összevisszaságukat.

A szombat és vasárnap nagy részét a családdal töltöttük. Mi a Sacramonte felé vezető úton indultunk el, majd kisebb utcákon felmentünk az Alhambrával szembeni városrészbe. Gyönyörű idő volt, nekem szoknyában és pólóban is melegem volt (ez olyan 20-21 fokot jelent). Felmentünk egy kiskertbe, ahol fotóztunk, és kipróbáltunk egy tipikus arab mogorós sütit és mentateát, ezek nagyon-nagyon finomak voltak. Amint megéhezünk, beültünk egy étterembe, ahol garnélát, tin-tahalat és csirkét ettünk.

Délután a többiekkel futottunk össze, ami egy kis félreértést szült, ugyanis a spanyolok nem igazán tervezik meg, hogy mit csinálnak akkor, ha találkoznak. Van még néhány ilyen furcsaságuk. Például a vacsorát este 10 körül költik el, és tele hassal fekszenek le aludni. A váltócipő fogalmát sem ismerik, utcai lábbelivel közlekednek a házban. Ez nekünk nagyon furcsa volt.

Vasárnap a katedrális és a Royal Chapelt látogattunk meg, ahol Aragóniai Ferdinánd és Kasztíliai Izabella (és családjaik néhány tagja) van eltemetve. Tudod, házasságukkal ők egyesítették Spanyolországot 1469-ben.

Hétfőn csak a magyar csapat látogatta meg az Alhambrát, ami a hírekhez híven lélegzetelállító volt. Gyönyörűen kidolgozott és festett falak fogadtak minket, mindenki öröme. Mindenkinek el kell jutnia ide (is) legalább egyszer!

Az utolsó előtti nap volt a többség kedvence, hiszen a tengerpartra utaztunk Nerja városába. Hihetetlen jó idő és kilátás

várt mindannyiunkat. Néhány bátor fiatalember (és hölgy) belemerészkedett a tengerbe is, ami nem sokkal lehetett több 10 foknál. Utólag én is nagyon sajnálom, hogy kihagytam ezt az élményt. Az egész napot itt töltöttük, homokgátat építettünk, beszélgettünk, zenét hallgattunk, fürödtünk (már aki), fotóztunk és gyönyörködünk a tengerben és a kagylókban, amiket ott találtunk.

Az utolsó nap is elkövetkezett, amit senki sem várt tárt karokkal. Reggel egy gyors kávé után még volt idő beszélgetni, hajat fonni és futkározni egy utolsót. 10:30-kor könnyes búcsút vettünk az újdonsült barátainktól, majd elindultunk újra a reptérre.

Számomra ez az utazás az egyik legjobb, amin résztvehettem. Köszönöm a tanároknak, akik eljöttek velünk, és akik lehetővé tették, hogy világot lássunk, és köszönöm a magyaroknak, hogy ilyen szuper csapatot tudunk alkotni.

Maróti Dodó, 9.A

A granadaiak nálunk

A spanyol cserediákok március 27-én, szerdán este érkeztek Magyarországra. Bennem csak a busz érkezésekor tudatosult igazán, hogy most tényleg jönnek, és egy hétig itt lesznek.

Már a granadai út során megismerkedhettünk velük, így nem volt annyira idegen az egész, mintha csak most találkoztunk volna először, de én így is nagyon izgultam. Megérkezésük után rögtön hozzájuk szaladtunk, és kerestük a „sajátjainkat”. Utána otthon bemutatam spanyol cseretársamat a szüleimnek. Így kezdődött ez az egy hét.

Pénteken egyáltalán nem kellett iskolába mennünk, így kvízfeladatok segítségével ismerhettük meg a várost. Délután nekem táncórára kellett mennem, ahová elvittem a spanyol lányt, hogy egy kicsit beelásson a mindennapi életembe. Tánc után a Jégdiszkót látogattuk meg, ami nagyon elnyerte a tetszését.

Szombaton a szabad program keretében Ópusztaszerre választottuk, ahol a téli időszak miatt sajnos minden zárva volt (két nap múlva nyitott minden), úgyhogy szinte csak a Feszty-körképet tudtuk megnézni, és sétáltunk egy kicsit a parkban. Az esti tánc-ház azonban valamelyest pótolta a kimaradt kulturális élményt.

Vasárnap reggel lovagolni vittük a spanyol lányt egy ismerősünk tanyájára. Ő még soha nem ült lovon, és egy kicsit félt is tőle, de nagyon élvezte. Délután néhányan bowlingozni mentünk, és onnan egyenesen haza.

Az utolsó napokon a spanyolok Budapestre látogattak. Itt megnézték többek között a Parlamentet és a Hősök terét. Az elmondottakból azt szűrtem le, hogy élvezték az ittlétet, és szívesen maradtak volna még egy kicsit Szegeden.

Juhos Lili, 9. B

Piarista party Szegeden

A piaristák ősi családja ismét összegyűlt március első három napján Szegeden. Az ifjúsági találkozón most csak magyar diákok és lelkes kísérőtanáraik vettek részt, hogy a „Nézd, tenyeremre rajzoltalak” (Iz, 49,16) jelmondatra koncentrálna jobban megismerjék önmagukat és egymást.

A program a pénteki napon indult a becsekkolással, majd kiscsoportokba osztottak minket a szervezők, és ötletesen a 10 ujjunkról kaptuk a nevünket. Az első feladat az volt, hogy megtaláljuk a csoportunk tagjait és az animátort. Ezután ismerkedős feladatok következtek.

A második napon már felpörögtek az események. Másfélórás kiscsoportos foglalkozás után úti csomagot kaptunk ebédre, és nekiindultunk a városnak. Fellépcsőztünk a Dóm tornyába, és megcsodálhattuk Szegedet madártávlatból. Mire leértünk, csoportvezetőink kezében már ott volt a városismereti vetélkedő feladatsora.

A központban cikázva meglátogattunk minden nevezetességet, hogy válaszoljunk a feladatsor kérdéseire. A közös városnézés után volt még egy óránk, hogy magunknak is felfedezzük a várost.

Délután ötör kezdődött a workshop. Hat program közül lehetett választani. Az iskolánk tornatermében barátságos foci- és kosárcsécsek zajlottak. Az aulában kialakított teaházban Keszler tanár úr hívta a diákokat beszélgetésre egy forró tea mellett. Nagy Mariann tanárnő jóvoltából egy társasjáték-paradicsomba léphettünk be, és ott játszhattunk önfeledten. A rajzterem kézművescsarnokká alakult át. A díszterem pedig a zenészcsmeknek adott teret, hogy közösen muzsikáljanak, énekeljenek.

Egy videónyi piarista világ

Lassan mindennek van már világnapja, az alvásnak, a plüssállatoknak, a fáknek. Mi is megalkottuk a magunkét február tizenötödikén. Ez a nap hivatalosan is a Kalazancius Mozgalomé.

A bolygónk minden kis szegletén, ahol a piaristák iskolát alapítottak, és részesei a mozgalomnak, készítettek erre a napra egy videót. Ebben a „Tenyerembe rajzoltalak” mottónkat elevenítették meg.

A sok-sok kis videóból tizenötödikére egy nagyot raktak össze. Ezek a kis felvételek mutatják, hogy mit is jelent a tagoknak, a vezetőknél a mozgalom, mit kapnak tőle, és mennyire élvezik a foglalkozásokat.

Az ötletelés és az elkészítés már magában is nagy élmény volt. A mi koncepciónk az volt, hogy befestjük egymás kezét, majd egy A2-es lapra tenyerlenyomatokat készítünk. Ennél nem a végeredmény, hanem a folyamat volt a lényeg.

Ebben az időpontban a világ számos pontján a diákok megálltak egy pillanatra, és kiléptek az iskolai környezetből, majd megemlékeztek a piarista rend alapítójáról.

A szegedi kis csapatok a nagyszünetben tartották ezt az apró megemlékezést. Összegyűltek az aulában, magukra öltötték a mozgalom lógójával ellátott pólóikat. Czeglédi Zsolt tanár úr mondott pár szót arról, miért is vagyunk itt, miért van ez a nap. Ezután megállított minket, majd visszatértünk a dolgozatok, a felelések, a házfeladat-másolások világába.

Aki kíváncsi a videóra, látogassa meg a Kalazancius Mozgalom facebook-oldalát, és ott meglekintetheti a művet.

Kovács Rebeka, 11. B

A vacsora után teli bendővel a díszteremben gyülekeztünk, és elkezdtük hétvégénk csúcspontját, a christian partyt. A mulatság több mint másfél óráig tartott, és ez alapján bátran kijelenthetjük, hogy a piarista diákok, ha bulizásról van szó, fáradhatatlanok. A kedélyek lecsillapítása érdekében, és hogy lélekben helyre kerüljünk, egy szentségimádással zártuk a napunkat.

A vasárnapi, záró szentmise végén kaptunk egy kis nyakláncot, amit tartományfőnök atya megáldott. A csoportképek készítése és a városismereti vetélkedő eredményhirdetése után mindenki elkezdett lassan hazaindulni. Ölelkező fiatalok tömegével volt tele az iskolánk udvara, sokan sírtak. Voltak, akik már arról beszélgettek, hogy mennyire várják a következő találkozót. De abban mind az a százvalamennyi ember egyetértett, hogy megéri piaristának lenni.

Kovács Rebeka, 11. B

Titokzatos nők, imádkozó férfiak

A hétfői lelkigyakorlatra szombat reggel indult a 9. B osztály. Várakozással teli szálltam fel a buszra, mivel sejtésem sem volt róla, mi vár ránk a követő másfél napban, habár az alaptémánk meg volt adva: nővé válás.

Az első napon kiscsoportos foglalkozásokon vettünk részt a fiúktól teljes mértékben elszeparálva, és velük csak az ebédnél találkoztunk legközelebb. Délelőtt volt játék, csoportmunka, csapatépítés is, főleg a nőiesség és a nőiség témáján belül.

Bevezetésként megtanultunk cup song-ozni (ritmusos zenélés pohárral), aztán a saját, lelkigyakorlattal kapcsolatos várakozásainkat osztottunk meg a csoporttal. Később összegyűjtöttük, mi jellemző egy nőre, hogy miért jó nőnek lenni, és hogy miért nem. De erről a szigorú titoktartás miatt nem beszélhetek.

Ebéd után egy új játékkal ismerkedtünk meg, egy mezőre mentünk ki kubbogni. Ez más néven viking sakk, amiben az a lényeg, hogy fapálcák dobálásával kell ledönteni az ellenség bábuit. Délután még volt néhány külön foglalkozásunk a fiúktól, majd este felé egy kis átváltozáson vettek részt a lányok, kicsit elegánsabba öltöztünk át, és kisminkeltük egymást. Így mentünk le vacsorázni is, azután pedig átvonultunk a faluházba, ahol közösen filmeztünk egyet (*Cinema Paradiso*).

Japán foci Mórahalmon

A lelkigyakorlatot eddig úgy képzeltem el, mint egy olyan másfél napot, ami misékkal, unalmas beszélgetéssel és bugyuta játékokkal van tele. Mostanáig egy tudatlan hetedikese voltam.

A lelki tréningünk Mórahalmon volt, ahol először megismerhettük Nagy Csongor piarista szerzetesjelöltet, aki kezdettől fogva nagyon szimpatikus volt. Néhány perc múlva megérkezett Joó Balázs atya és igazgató is – merthogy ő is velünk tartott. Az atya körbevezetett minket a plébánián.

Az első „előadás” a nagyteremben hallgattuk meg, amely Cseh Tamás *Ócska cipő* című számához kapcsolódott. Ez arra utalt, hogy a plébános úr úgy fogadott be minket otthonába, ahogyan egykor Cseh Tamás Bereményi Gézá. Aztán a Dixit játék lapjaiból meríthettünk ihletet hangulataink kifejezéséhez.

Mikor ez is megvolt, kimentünk a szabadba, hogy elsajátítsuk a japán foci alapjait. A dolog lényege, hogy a csoportnak körbe kell állnia, úgy, hogy a lábak összeérnek, és mindenki kis terpeszben van. Egy labdát kell oly módon ütni a körben, hogy az a másik lába között menjen át. Az ellen-

fél célja ezt kivédeni. A labdát nem szabad a földön tartani. Ha valakinek a lába között átmegy a labda, akkor az kiesett, és kiáll a körből.

Ezután egy kiscsoportos beszélgetés következett, ami annyit tesz, hogy az öfő háromfelé osztotta a csapatot, és lehetett Csongorral, igazgatónővel és vele beszélgetni a választott témáról. Ez a következő volt: mitől jó egy közösséghez tartozni?

Délután egy meglepetésfilmet néztünk, amelynek a címe: *A kóristák*. Pont annyira volt humoros, mint amennyire kellett, de komoly mondanivaló is akadt benne bőséggel. Például az, ahogy a zeneszerző a nevelőintézeti gyerekekből kóristákat farag. A film után különböző kérdéseket beszélgettünk meg a látottakról hármascsoportokban.

Észrevétlenül lepett meg minket az éjszaka a film alatt. Már csak a vacsora és a társasjátékok maradtak aznapra. A vacsorát mindenki maga hozta, de a mórahalmi szülők is gondoskodtak jó sok rágcsmálvalóról. Sok társasjáték is volt: Bang, Dixit, amőba, egyszerűen jól töltöttük az utolsó órákat.

Este a plébánián még volt időnk beszélgetni a szobákban, de mivel másnap reggel korán kellett kelniünk, nem maradhattunk fenn túl sokáig.

Vasárnap ismét kiscsoportos foglalkozásokkal kezdtünk, itt inkább már a fizikai nővé válás kapott szerepet.

Koradélelőtt átmertünk a templomba, és itt volt egy lezárás, összefoglalás. Írtunk egy levelet is a 20 évvel későbbi önmagunknak, amit reményeink szerint viszontlátunk. Majd a szálláson összeszedtük a dolgainkat, és indultunk haza. Szerintem hasznos és érdekes volt ez a két nap, tanultam újakat, és jobban megismertem magam és a többieket is.

A másik oldal: a fiúké

A fiúk csoportfoglalkozásainak 60-70%-át a mozgás és a sport tette ki. Ez nagyon meglepett, mivel arra számítottam, hogy egész nap előadásokat vagy akár unalmas monológokat fogunk hallgatni órákon keresztül. Szerencsére nem így történt, volt lehetőség íjászkodásban és kelevézhajtásban összemérni erőnket különböző egyéni és csapversenyeken keresztül. Az első nap végét egy moizással és esti imával, énekléssel zártuk.

Vasárnap reggel ébresztő jelleggel visszagyalogoltunk a szállásunkról az iskolába, ahol a foglalkozások zajlottak. A kiscsoportokon belül egy végső, mindent eldöntő célbalövés és reflexióval zártuk le ezt a két napot. Ezután elmentünk elfogyasztani jól megérdemelt rántott húsunkat, és egy rendhagyó imádkozási módszerrel kápráztattuk a többi vendéget. A lelkigyakorlat végét egy levél megírása jelentette a jövőbeli énünknek, amit majd Nemes Zsuzsanna tanárnő őriz meg nekünk a 15 éves osztálytalálkozóig.

Lehet, hogy fizikailag elfáradtam, viszont szellemileg teljesen felfrissültem. Ez azért fontos, mert minden hétvégén testünket töltőre rakjuk, hogy kibírja a következő hét fáradalmait. De hajlamosak vagyunk elfelejteni, hogy ugyanerre a lelkünknek is szüksége lenne néhanapján!

Juhos Lili -Szöllősi Attila, 9. B

A második napon igazgatónőttől hallgattunk meg egy igazán elgondolkodtató beszédet a közösségről. Ezt beszéltük meg kis csoportokban.

Majd két ember – akit a tanárok sorsoltak össze egy séta közben – beszélgetett egymással az elmúlt másfél napról. Az út vége a templomba vezetett, ahol mindenki elmondhatta véleményét a lelkigyakorlatról. Senkinek sem volt negatív érzése.

Az osztály nevében is köszönöm igazgatónőnek, Csizmadia Zsolt tanár úrnak és Csongornak a tartalmas lelkigyakorlatot!

Venk Dániel, 7.A

Isten vajon ki?

Isten vajon a haverunk vagy inkább egy fölöttünk álló nagyhatalmú valaki, akitől félnünk kellene? A 11. B osztály lelkigyakorlatán erre a kérdésre keresték a választ a diákok.

Finoman közelítettük meg a témát, nem vágtunk egyenesen a közepébe. Először az emberi kapcsolatainkat tettük helyre.

Négy csoportra bontottuk az osztályt, minden csoport kapott egy vezetőt: Szabó Dániel egyszerű fogadalmas piarista szerzetest, Hegedűs Sárát, iskolánk öregdiákját, Urbán Aliz leendő angol- és némettanárt, valamint Nagy Kálmán kecskeméti öregdiákot.

A kiscsoportos foglalkozáson belül beszélgettünk a barátságról. Ebéd után szé-

pen átvettük a témát egy meditáláshoz hasonló közös imádsággal. Az imával kapcsolatos tapasztalataink, érzéseink feltárása zajlott zárt körűen, kiscsoportban.

Az első nap utolsó feladatában a tékozló fiú történetét dolgoztuk fel. Bele kellett helyezkednünk különböző szerepekbe, és állóképeket kellett alkotnunk, majd megosztanunk egymással, hogy mi abban a helyzetben mit mondtunk volna.

Pénteken a konfliktusokhoz való hozzáállásunkról társalogtunk, elmondtunk, mi hogyan kezeljük az adott szituációkat. Arról is beszéltünk, hogy egyáltalán kikkel és milyen sűrűn kerülünk vitába.

Az osztály szintű lezáráskor mindenki elmondta, mit visz haza erről a hétvégéről, majd egy közös imával zártunk. Ez egy tökéletes befejezése volt egy ilyen témájú, lelkizős, bizalmas lelkigyakszinak, ahol nemcsak azzal kerültünk képbe, mi is, ki is nekünk Isten, hanem emberi kapcsolataink terén is letisztázhattunk magunkban sok függő kérdést.

Kovács Rebeka, 11. B

Kábítószer és lelőtt politikus a lelkigyakon

A 10. A lelkigyakorlata a Dugonics téri Katolikus Házban zajlott, hajnali 8.30-kor kezdődött. Mikor beléptünk a kapun, és megláttuk a pingpongasztalt, már tudtuk, hogy semmiképp sem fogunk unatkozni.

A lelkigyakorlat első napját 4 csoportban töltöttük, 4 felnőtt vezette a kiscsoportokat (köztük Keszeli Sándor tanár úr is). Programjainknak köszönhetően jobban megismerhettük önmagunkat, eddig még megválaszolatlan kérdéseinkre kaptunk feleletet. Majd a szünetekben pingpongoztunk, volt, aki telefonnal, valaki egy almával, valaki a Szent Jobbal, néhányan pedig pingpongütővel játszottak.

Ebédészünetben megkaptuk a zsetonokat, és elmentünk ebédelni. Visszaérve a kiscsoportoknak be kellett mutatni az árnyjátékokat, amiket még a hét elején meg kellett terveznünk (több-kevesebb sikerrel). Az osztályunk jövőjét jósoltuk meg, amit minden csoport különbözőféleképpen oldott meg.

Az egyik csapat osztálytalálkozót jelentett meg, ahol kábítószer hatása alá kerültek a résztvevők, és emlékezetüket

(valamint veséjükét) úgy szerezhették vissza, ha helyesen válaszolnak az osztályi kapcsolatos kérdésekre.

Mások megrendezték a halálukat, és ezzel összehozták az osztályt egy közös kórházi látogatásra.

A harmadik csoport megjelenítette azt, hogy érettségi után kinek milyen szakmája lesz, többek között az állatorvosi hivatás hátrányait is bemutatták.

A negyedik csoport is a jövőnköt mutatta be, zenei aláfestéssel lótték le politikusokat, és táncoltak egy bárban.

Voltak családok, akik felajánlották az ottalvás lehetőségét, és beosztottuk, ki kinél alszik. A vendéglátók gondoskodtak a kényelmes szállásról, a finom ételekről, és segítettek a vendégeknek, amiben csak tudtak.

A második napon megnéztük a *Truman Show* című filmet, majd kiscsoportokban beszélgettünk róla, és arról, hogy milyen értékeket látunk egymásban.

A lelkigyakorlat végén egy szóval vagy metaforával kellett jellemezni az elmúlt két napot, ezek hangzottak el: túl sok ember, csodálatos volt, nagy tányér süti.

Köszönjük szépen a fogadó családoknak és a csoportvezetőknek ezt a tartalmas lelkigyakorlatot!

Soós Izabella, 10. A

Ligeti lelkigyakorlat

A 10. C osztály március 21-én reggel az újszegedi Szent Erzsébet Plébánián kisé fáradtan kezdte meg lelkigyakorlatát. Először három kis csoportra bontottak minket, amelyet B. Kovács István tanár úr, Hartmann-Rozsnyói Dóra és Jávora Katalin tanárnő vezetett.

Elsődleges dolgunk az volt, hogy lefektessük a beszélgetés szabályait. Majd egy-két ismerkedő kör, valamint a saját logótervezés után a páros megbeszélések következtek, amelyeknek célja az volt, hogy megtudjuk, hol szeretne lenni társunk pár év múlva. Mindezek után eljött a várva várt ebédészünet.

A pihenő után mozgásos feladat következett. Például az én csoportomban volt szobros és tükörképes játék, ami a többségünknek nagyon tetszett. Ezen programok a másikra való odafigyelést helyezték középpontba. Majd a tartalmas nap végén mindenki a kora reggeli kedvetlen arca helyett örömteli mosollyal zárta a délutánt.

Pénteken nem kisebb közösségekben, hanem az egész osztály jelenlétében *A nyár királyai* című film megnézésével nyitottuk meg a gyakorlatot. A kalandfilm alapos átbeszélése után pedig mehetünk is utunkra.

Összegezve elég jól érezte magát a társaság, és köszönjük osztályfőnökünknek és a tanárnőnek, hogy ilyen jól megszervezték a programokat.

A rejtélyes tízcés

A rejtélyes szerelmeslevél és az osztályima

Ami minden osztályban közös, talán az, hogy óriási élmény számukra a lelkigyakorlat. Lehet, hogy csak azért, mert egy helyen alszanak, és így több saját poénjuk lesz, vagy talán azért, mert itt kiderülnek kisebb titkok a másiktól, amiktől jobban meg lehet ismerni az osztálytársukat. Hadd meséljem el a mi történetünket!

A péntek délelőtti óráinkat követően megérkezett hozzánk Zsódi tanár úr, és hozott nekünk csomó furcsa képet. A kár-

tyákból mindenki választott egyet vagy kettőt, majd tettünk egy kört a „Hogy érzed magad?” és „Mit vársz el ettől a két naptól?” kérdések mentén. Ez volt az első feladatunk.

Utána kaptunk mindannyian egy „Kedvenceim” lapot. Ezt ki kellett töltenünk, majd kimentünk az udvarra, és párosával összehasonlítottuk, kivel mennyi közös van bennünk. Sok embernek a napból ez tetszett legjobban, hiszen kiderült, olyanokkal is hasonlóan gondolkodunk, akikkel eddig keveset beszéltünk.

Később három csapatra váltunk szét, és így kellett egy-egy plakátot készítenünk az osztályközösségről. Ezek egy része kikerült a terembe is, így az unalmas órákon láthatjuk, mi is élte az osztályt.

Este néhány fiú megküzdött a tanári focicsapattal, miközben a lányok és a „maradék” fiúk megvacsoráztak, de természetesen a zenehallgatás sem maradhatott el. Ez is segítette a közösségépítést, sokan összeveszték a különböző zenei irányzat kedvelői közül, hogy aztán majd jól kibéküljenek.

Miután a focisták visszaértek és megvacsoráztak, elkezdtünk egy filmet nézni (*A nyár királyait*). Másnap derült ki, hogy ez nem csak szórakozás volt, ugyanis ennek mentén egy újabb plakátot kellett alkotnunk. Majd levelet írtunk egymásnak, amelyben kiemeltük, mit becsülünk a másokban. Az egyik fiú állítólag egy szerelmes levelet kapott, így a hátralévő idő egy részében mindenki azt próbálta kitalálni, kihez tartozhat a rejtélyes kézírás.

A lelkigyakorlat egyik kézzel fogható eredménye az osztályparancsok összegyűjtése volt. Ennek keretében mindenki megfogalmazta, mi az, amit elvár magától és a közösségtől, milyen hozzáállást, magatartást tart elfogadhatónak és kerüldőnek az osztályban. Ez a szabálygyűjtés maigra is van a falon.

Az utolsó és legmeghittebb feladatunk az volt, hogy írunk kellett egy osztályimát. Zsódi tanár úr ezt összeszerkesztette, és másnap a misén együtt elimádkozhattunk.

Zsiga Gréta, 8. A

VÁLLALD A KÖZÖSSÉGET!

Látogass el a megújult bolt.piarista.hu oldalra, és csatlakozz a Piarista Ajándékbolt [facebook oldalához](#)!

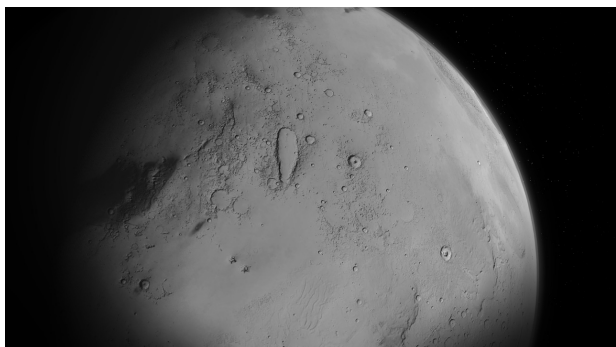

A Mars világnapja

A Föld napján (április 22-én) megemlékezünk Földünkéről, amit Isten adott nekünk. De ez nem abból áll, hogy eljövünk az iskolába, és részt veszünk a különleges programokon. Ez ennél sokkal több.

Ezen a napon emlékezünk az egyetlen és tökéletes Földünkéről, amelyet szépen lassan felemésztünk. Sőt mára már ez a folyamat egyre csak gyorsul és gyorsul. Nem elég végighallgatni az igazgatónéni beszédét, a tanárbaísi intelmeit, és hazamenni. Emlékeztessen ez a nap arra, hogy óvjuk a környezetünket! Takarékoskodjunk az árammal és a vízzel, és ne dobáljuk szét a szemetet, például a közel 500 év alatt lebomló nejlonszatyrokat!

Ez itt csak pár példa a sok közül, amit tehetünk. Ez a mi Földünk, és amint már mondtam, csak egy van belőle. Milyen lenne, ha a dédunokáink már a Mars világnapját ünnepelnék? Esetleg az is előfordulhat, hogy már nem ünneplünk, mert mi is a Földdel pusztulunk. Állítsuk meg ezt a folyamatot, ha nem akarjuk, hogy így végződjön! Ma már az sem elég, ha környezetbarát életmódra váltunk! Ennél többre van szükség! Figyelmeztessük erre ismerőseinket és családtagjainkat is! Higgyük el, ha mindenki változtat, megmenthetjük a Földet és az emberiséget! Ne féljünk változtatni egy jobb ügy érdekében! Csak rajtunk múlik, cselekszünk vagy nem. Különben nézhetünk új otthon után – a Marson.

Molnár László, 8. A

Kosárkalabda házi bajnokság 2019

Idén tavasszal is megrendeztük a kosár házi versenyt öt csapat részvételével.

A 10.A, 10.B, 10.C, 11.B és 12.C játszott egymás ellen az első körben.

Itt főként a 10. évfolyam csapatai vívtak nagy csatát a négyes döntőbe kerülésért. Az összes meccs izgalmas és jó színvonalú volt. Az első pillanattól kezdve kiélezett küzdelem bontakozott ki a fiatalabbak és az idősebbek között.

A négyes döntőben az első mérkőzést a 10.A a 12.C ellen 4:2-re, míg a második meccset a 10.C a 11.B ellen 12:0-ra nyerte.

A harmadik helyért vívott küzdelemben a 12.C a 11.B-t 6:0 arányban múlta felül. A döntőben a rendes játékidőben 6:6-os döntetlen volt az eredmény, így hosszabbításra került sor, melyben a 10.C 8:6-ra múlta felül a 10.A-t.

Nagyon hajtós, jó színvonalú, kemény mérkőzéseket láthatott a nem kis számú nézőközönség.

A végső sorrend:

1. 10.C
2. 10.A
3. 12.C
4. 11.B
5. 10.B

Legjobb dobók:

1. Gárgyán Ádám (10.C)	24 pont
2. Zöldy Márton (10.A)	8 pont
3. Piti Richárd (12.C)	6 pont

Boczor Zoltán

„Fuss, Forrest, fuss!”

Olyan sokan buzdították így a *Forrest Gump* című „romantikus mese” címszerzőjét, hogy többen is úgy éreztük a tanári karból: nekünk is szükségünk van erre az életérzésre... Ezért Szabó Zsóka tanárnő bátorítására négyen is vettük magunknak a bátorságot, hogy elinduljunk a 2019. április 6-án megrendezésre kerülő III. Algyő – MOL Futófesztiválon.

Mivel 10. b számban lehetett nevezni, gondoltunk arra, hogy képezzük ezt a sokszínűséget: Szabó Zsóka tanárnő és Tóth Károly tanár úr 3 km-en bizonyított, én magam a 10,5 km-es negyedmaratont, míg Tózsér Pál tanár úr

a 21 km-es félmaratont futotta le igen tisztes helytállással.

Az idő tökéletesen alkalmas volt a versenyre, a szervezés is sokkal gördülékenyebben ment, mint a tavalyi esztendőben. A legrövidebb távon indult a verseny 10 órakor, míg a negyed- és félmaraton jelképes startpisztolya 11 órakor dördült el. A legvégén összevartuk egymást, és mindnyájan ugyan kicsit elfáradva, de nagyon lelkesen vettük tudomásul, hogy megállás nélkül mindösszesen 37,5 km-t száguldtunk le csapatként. Ezúton szeretném megköszönni társaimnak, kollégáimnak a lelkes biztatást (egyik diákom anyukája még a kertkapun is átkurjan-

tott örömeiben, ahogy meglátott, nagyon jó volt ezt megtapasztalni), és mindenkit azzal a frappáns idézettel szeretnék mozgásra biztatni, melyet Baron Hansen zengett el valaha: „Az élet rövid. A futástól kicsit hosszabbnak tűnik.”

Papp Attila

PIARIST
YOUTH MEETING

NYITRA - SZLOVÁKIA

2019. július 1-7.

jelentkezési határidő: május 10.

16 KORHATÁR

Bővebb információ a jelentkezési lapon

DUGONICS ANDRÁS PIARISTA GIMNÁZIUM ÖREGDIÁK TALÁLKOZÓ

10. 00-17. 00 FOCIMECCSEK/RÖPLABDAMECCSEK OSZTÁLYOK KÖZÖTT — 18. 00-18. 30 ELŐADÁSOK: ÉLETPÁLYÁK — 18. 30-18. 45 JUSZTINNÉ NEDELKOVICS ALIZ IGAZGATÓNŐ KÖSZÖNTŐJE, A 10 ÉVE VÉGZETTEK POHÁRKÖSZÖNTŐJE — 19. 00 VACSORA, KÖTETLEN EGYÜTTLÉT 23. 00-IG.

2019

ÁPRILIS 27

Jelentkezni csoportosan vagy egyénileg a volt osztályfőnököknél, vagy a zsova@szepi.hu e-mail címen 2019. április 23-ig lehet.

PIETAS & LITTERAE

k é p e s l a p

